

Mẫu chuyện về Hồ Chí Minh

CHÚ LÀ HIẾU MÀ LÍNH CỦA CHÚ ÍT HIẾU

Tháng 7 năm 1954, Hiệp định Giơnevơ vừa được ký kết. Chúng tôi đang chuẩn bị cho trung đoàn học tập Nghị quyết của Trung ương. Bỗng một sáng, Bác đi công tác qua, ghé vào thăm đơn vị.

Bác buộc ngựa vào một thân cây đầu doanh trại, bước nhanh vào "lán" của chúng tôi. Chưa kịp đánh keng tập trung đơn vị, cán bộ chiến sĩ đã ùa ra vây quanh Bác. Tiếng hô "muôn năm, muôn năm" vang dậy cả khu rừng.

Tôi là trung đoàn trưởng, nên tự chấn chỉnh trang phục, dẫn anh em chạy ra định mời Bác vào nhà khách. Bác ra hiệu không cần thiết và bảo anh em ngồi xuống để Bác bắt đầu nói chuyện.

Bác phân tích tình hình kháng chiến của ta, tình hình thế giới, tình hình ký Hiệp định Giơnevơ và việc thi hành hiệp định. Tuy là những vấn đề "hóc búa" nhưng Bác diễn tả cụ thể rõ ràng, "lính ta" cứ gật gù đồng tình, tỏ vẻ nhận thức được. Tôi đứng cạnh Bác mấy bước thấy vậy, cũng khấp khởi mừng thầm trong bụng.

Nói xong Bác hỏi:

- Có chú nào thắc mắc gì nữa không?
- Thôi ạ, thôi ạ!

Tôi nghĩ, "thôi ạ" nhiều quá thế này, Ông Cụ lại chất vấn cho một câu, anh nào mà bí thì chết.

Cũng có anh em định hỏi, nhưng sợ Bác ít thời gian, lại có người ngại cán bộ.

Bỗng có một chiến sĩ đứng lên, Bác khuyến khích:

- Cháu cứ hỏi đi.

Anh lính bỏ mũ nan lợp lá cọ cầm trong tay xoay xoay vành, ập a ập ứng:

- Thưa... dạ thưa Bác, khi Bác nói chuyện, Bác có kể về Sài Gòn. Cháu... xin hỏi "cái nước Sài Gòn" họ ở đâu ạ?

Tôi đứng chết lặng đi.

Bác thoáng buồn, nhìn quanh tìm, tìm được một cái que, rồi tiến ra một mảnh đất không có cỏ nói:

- Các cháu lại đây.

Bác vẽ bản đồ Việt Nam rồi chỉ dẫn:

- Đây là nước ta, phía Bắc giáp, phía Tây giáp... Thủ đô của ta là Hà Nội, Việt Bắc, Thái Nguyên ở đây, Thanh Hóa đây, Huế đây, Sài Gòn đây... Vậy Sài Gòn là của nước ta hay của nước nào?

Tiếng trả lời ồn ào hẳn lên. Bác đưa mắt hỏi đồng chí đã thắc mắc.

- Dạ thưa Bác, Sài Gòn là nước ta ạ...

Bác gật đầu.

Lát sau, Bác bảo anh em về tiếp tục học tập để Bác còn đi công tác. Chúng tôi tiễn Bác xuống đồi. Tôi dắt ngựa đi theo Bác, Bác hỏi:

- Chú nào là cán bộ phụ trách ở đây?

Tôi khẽ thưa:

- Dạ, cháu ạ.

- Chú tên là gì?

- Dạ, tên cháu là Hiểu ạ.

Bác dùng chân nhìn thẳng vào mắt tôi nói:

- Tên chú là Hiểu mà lính của chú ít hiểu biết quá... Có bao nhiêu cháu chưa biết chữ?

- Dạ, có đến vài chục người.

Bác nói:

- Chú mở lớp bình dân dạy cho chiến sĩ, một tháng rưỡi sau Bác sẽ trở lại kiểm tra...

Câu nói và cái nhìn của Bác năm ấy cho đến bây giờ không sao tôi quên được và tôi cứ hồi hận mãi như có lỗi với Người.

(Theo đồng chí Tạ Đình Hiểu)

(Trích "Bác Hồ viên ngọc quý của mọi thời đại". Sách hiện đang sẵn sàng phục vụ tại Thư viện tỉnh Đồng Tháp. Phòng đọc: KAVL17.8376, Phòng mượn: MEVV16.5052 - 5053)